

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 1. októbra 2009*

Vo veci C-370/07,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podľa článku 230 ES, podaná 2. augusta 2007,

Komisia Európskych spoločenských, v zastúpení: G. Valero Jordana a C. Zadra,
splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: J.-P. Jacqué, F. Florindo Gijón a K. Michoel,
splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

* Jazyk konania: angličtina.

ktorú v konaní podporuje:

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: E. Jenkinson
a I. Rao, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci D. Wyatt, QC,

vedľajší účastník konania,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans, sudcovia J.-C. Bonichot,
J. Makarczyk, L. Bay Larsen (spravodajca) a C. Toader,

generálna advokátka: J. Kokott,
tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 4. marca 2009,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 23. apríla 2009,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Svojou žalobou Komisia Európskych spoločenstiev navrhuje zrušenie rozhodnutia Rady Európskej únie z 24. mája 2007 o stanovisku, ktoré sa má zaujať v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o určité návrhy predložené na štrnástej schôdzi konferencie zmluvných strán Dohovoru o medzinárodnom obchode s ohrozenými druhmi voľne žijúcich živočíchov a rastlín (CITES), organizovanej v Haagu (Holandsko) 3. až 15. júna 2007 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Právny rámec

- 2 Článok 253 ES stanovuje:

„Nariadenia, smernice a rozhodnutia prijaté spoločne Európskym parlamentom a Radou, ako aj akty prijaté Radou alebo Komisiou musia byť odôvodnené a musia obsahovať odkaz na návrhy alebo stanoviská, ktoré im mali byť podľa tejto zmluvy predložené.“

3 Podľa článku 300 ods. 2 ES, zmeneného a doplneného Zmluvou z Nice:

„V závislosti na právomociach, ktorými je v tejto oblasti poverená Komisia, o podpise, ktorý môže byť sprevádzaný rozhodnutím o predbežnom uplatňovaní pred nadobudnutím platnosti a o uzatvorení dohôd, rozhoduje Rada kvalifikovanou väčšinou na návrh Komisie. Rada sa uznáva jednomyseľne, ak sa dohoda týka oblasti, v ktorej sa na prijatie vnútorných predpisov vyžaduje jednomyseľnosť, alebo ak ide o dohody uvedené v článku 310.

Bez ohľadu na ustanovenia odseku 3 sa rovnaký postup uplatní aj na rozhodnutie o pozastavení uplatňovania dohody a na účely prijímania stanovísk v mene Spoločenstva v orgáne zriadenom dohodou, ak má tento orgán prijímať rozhodnutia s právnymi účinkami, s výnimkou rozhodnutí doplňujúcich alebo pozmeňujúcich inštitucionálny rámec príslušnej dohody.

Európsky parlament je bezprostredne a v plnom rozsahu informovaný o každom rozhodnutí prijatom podľa tohto odseku týkajúcom sa predbežného uplatňovania alebo pozastavenia uplatňovania dohôd alebo zaujatí stanoviska Spoločenstva v orgáne zriadenom dohodou.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

4 Dohovor o medzinárodnom obchode s ohrozenými druhmi voľne žijúcich živočíchov a rastlín podpísaný vo Washingtone 3. marca 1973 (ďalej len „CITES“) nadobudol účinnosť 1. júla 1975. Jeho cieľom je chrániť ohrozené druhy živočíchov a rastlín prostredníctvom kontroly medzinárodného obchodu s exemplármi týchto druhov.

- 5 Spoločenstvo nie je zmluvnou stranou dohovoru. Má postavenie pozorovateľa na konferencii zmluvných strán. Predsa však od roku 1982 samostatne prijíma opatrenia na účely vykonania záväzkov členských štátov vyplývajúcich z dohovoru CITES v Spoločenstve.
- 6 Nariadenie Rady (ES) č. 338/97 z 9. decembra 1996 o ochrane druhov voľne žijúcich živočíchov a rastlín reguláciou obchodu s nimi (Ú. v. ES L 61, 1997, s. 1; Mim. vyd. 15/003, 136) predstavuje najnovšie opatrenie na účely vykonania dohovoru CITES. Nariadenie bolo prijaté na základe článku 130 S ods. 1 Zmluvy ES (zmenený, teraz článok 175 ods. 1 ES).
- 7 Dňa 4. apríla 2007 Komisia predložila Rade návrh na účely prijatia napadnutého rozhodnutia, ktorého právny základ bol založený na jednej strane na článku 175 ods. 1 ES a článku 133 ES a na druhej strane na článku 300 ods. 2 druhom pododseku ES.
- 8 Dňa 24. mája 2007 Rada prijala napadnuté rozhodnutie, ktoré neuvádza právny základ, na ktorom je založené.
- 9 Listom zo 14. júna 2007 doručila Rada uvedené rozhodnutie Parlamentu.

10 Napadnuté rozhodnutie znie takto:

„Článok 1

Stanovisko Spoločenstva, pokiaľ ide o oblasti patriace do jeho právomoci, ktoré bude vyjadrené členskými štátmi konajúcimi spoločne v záujme Spoločenstva na štrnástej schôdzi konferencie zmluvných strán CITES, je určené v prílohách tohto rozhodnutia.

Článok 2

Keď môžu nové vedecké a technické informácie prednesené po prijatí tohto rozhodnutia a pred štrnástou schôdzou konferencie zmluvných strán alebo počas nej ovplyvniť stanovisko uvedené v článku 1 alebo keď budú počas tejto schôdze prednesené nové návrhy k otázkam, ktoré ešte neboli predmetom stanoviska Spoločenstva, stanovisko Spoločenstva, pokiaľ ide o oblasti patriace do právomoci Spoločenstva, sa zaujme prostredníctvom koordinácie na mieste predtým, ako bude konferencia zmluvných strán vyzvaná hlasovať o týchto návrhoch.“ *[neoficiálny preklad]*

Návrhy účastníkov konania a konanie

11 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil rozhodnutie
- a zaviazal Radu na náhradu trov konania.

12 Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol žalobu,
- subsidiárne, ak by Súdny dvor zrušil napadnuté rozhodnutie, určil, že jeho účinky sú platné,
- a zaviazal Komisiu na náhradu trov konania.

13 Uznesením z 20. novembra 2007 predseda Súdneho dvora povolil vstup Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska ako vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rady.

O žalobe

O prípustnosti

- ¹⁴ Rada v rámci týchto úvodných pripomienok procesnej povahy tvrdí, že žaloba je bezpredmetná z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie už vyvolalo všetky svoje právne účinky, pretože stanovisko Spoločenstva už bolo vyjadrené na konferencii zmluvných strán organizovanej v Haagu 3. až 15. júna 2007.
- ¹⁵ Komisia, ktorá spresňuje, že podanie predmetnej žaloby smeruje k tomu, aby Súdny dvor vydal rozsudok, ktorý umožní zabrániť tomu, aby v budúcnosti v rámci konferencie zmluvných strán CITES Rada prijímala rozhodnutia neuvádzajúce svoj právny základ, tvrdí, že žaloba je prípustná.
- ¹⁶ V tomto ohľade treba pripomenúť, že Komisia nemusí preukázať záujem na podaní žaloby o neplatnosť proti takémuto rozhodnutiu (pozri v tomto rozsudok z 26. marca 1987, Komisia/Rada, 45/86, Zb. s. 1493, bod 3).
- ¹⁷ Okrem toho treba uviesť, že Súdny dvor už rozhodol o prípustnosti žaloby o neplatnosť aktu, ktorý v čase podania žaloby už bol vykonaný alebo sa už neuplatňoval (pozri rozsudky z 24. júna 1986, AKZO Chemie a AKZO Chemie UK/Komisia, 53/85, Zb. s. 1965, bod 21, a z 26. apríla 1988, Apesco/Komisia, 207/86, Zb. s. 2151, bod 16).
- ¹⁸ Z tohto dôvodu je žaloba prípustná.

O veci samej

Argumentácia účastníkov konania

- 19 Komisia uplatňuje na podporu svojej žaloby jediný dôvod založený na porušení povinnosti odôvodnenia stanovenej v článku 253 ES v rozsahu, v akom napadnuté rozhodnutie neuvádza právny základ, na ktorom je založené.
- 20 Komisia tvrdí, že navrhla, aby sa za hmotnoprávny základ napadnutého rozhodnutia považovali spojené ustanovenia článkov 133 ES a 175 ES, pretože v rámci CITES je regulácia obchodu s druhmi a ich ochrana rovnako dôležitá. Neuvedením tohto dvojitého právneho základu nebola určená právomoc dotknutých orgánov Spoločenstva a členských štátov, a teda ich úloha v rámci konferencie zmluvných strán CITES. Okolnosť, že nariadenie č. 338/97 je založené výlučne na článku 175 ES, a nie na spojených ustanoveniach článku 133 ES a článku 175 ES, nie je relevantná, pretože právny základ aktu treba určiť v závislosti od jeho cieľa a jeho vlastného obsahu, a nie s ohľadom na právny základ použitý v súvislosti s prijatím iných podobných aktov Spoločenstva.
- 21 Pokiaľ ide o procesnoprávny základ, Komisia tvrdí, že len rozhodnutie Rady založené na článku 300 ods. 2 druhom pododseku ES môže predstavovať právny nástroj vhodný na definovanie stanoviska Spoločenstva, ak sa má prijať rozhodnutie konferencie zmluvných strán CITES, ktoré má právne účinky, a pokiaľ môže byť v dôsledku tohto prijatia ovplyvnené *acquis communautaire*. Neuvedenie tohto základu spôsobilo veľkú neistotu, čo sa týka postupu, ktorým sa skutočne Rada riadila, a ovplyvnilo výsady Parlamentu.

- 22 Komisia s odkazom na už citovaný rozsudok Komisia/Rada tiež poukazuje na to, že právny základ napadnutého rozhodnutia nemožno odvodiť zo žiadnych iných skutočností uvedených v tomto rozhodnutí. Rada sa napokon v napadnutom rozhodnutí vyhla akémukoľvek odkazu na Zmluvu.
- 23 Komisia spochybňuje tvrdenie Rady založené na tom, že napadnuté rozhodnutie nie je rozhodnutím v zmysle článku 249 ES. V tejto súvislosti uvádza, že rozlišovanie medzi dvoma druhmi rozhodnutí uskutočnený Radou na základe použitia dvoch rôznych výrazov v nemeckom znení Zmluvy („Entscheidung“ a „Beschluss“), ktoré sa vyskytuje len v dvoch ďalších jazykových verziách Zmluvy, a síce holandskej („beschikking“ a „besluit“) a slovinskej verzii („odločba“ a „sklep“), nemá základ v Zmluve. Zmluva totiž nerozlišuje medzi rozhodnutiami uvedenými v článku 253 ES a ostatnými rozhodnutiami. Komisia zdôrazňuje, že akty uvedené v článku 300 ods. 2 druhom pododseku ES sú označené výrazmi „rozhodnutia“ a že najmä anglické a francúzske znenie Zmluvy, posudzované v tomto kontexte, sú v súlade s touto terminológiou.
- 24 Neuvedenie právneho základu napadnutého rozhodnutia nemožno podľa Komisie odôvodniť skutočnosťou, že toto rozhodnutie je určené len stranám, ktoré sa zúčastnili na jeho prijatí, pretože je nevyhnutné chrániť výsady inštitúcií a nenarušovať súdne preskúmanie vykonávané Súdny dvorom.
- 25 Komisia v predmetnej veci spochybňuje relevantnosť odkazu na rozsudok z 31. marca 1971, Komisia/Rada, nazývaný „AETR“ (22/70, Zb. s. 263), ktorý sa týkal niektorých „rokovaní vedených Radou“, lebo v predmetnej veci je napadnuté rozhodnutie Rady prijaté na základe článku 300 ods. 2 druhého pododseku ES a výslovne uvedené v článku 253 ES. Komisia spresňuje, že naopak vo veci, v ktorej bol vyhlásený už citovaný rozsudok AETR, šlo o právny akt prijatý v súvislosti s veľmi špeciálnymi okolnosťami veci, ktorý Súdny dvor považoval za platný len za týchto okolností a s ktorým Komisia súhlasila.

- 26 Komisia tvrdí, že neuvedenie právneho základu napadnutého rozhodnutia nie je len čisto formálnou vadou, pretože podľa Súdneho dvora má voľba primeraného právneho základu ústavnoprávny význam (stanovisko 2/00 zo 6. decembra 2001, Zb. s. I-9713, bod 5), takže tento nedostatok je nesplnením povinnosti porušujúcej ústavnú rovnováhu stanovenú Zmluvou medzi inštitúciami a medzi Spoločenstvom a členskými štátmi. Okrem toho Rada zámernie odstránila uvedenie dotknutého právneho základu, čím naznačila, že nesúhlasí s nutnosťou výslovne ho citovať.
- 27 Okrem toho nebol dodržaný postup stanovený v článku 300 ods. 2 druhom pododseku ES, lebo napadnuté rozhodnutie bolo doručené Parlamentu až tri týždne po jeho prijatí, teda 14. júna 2007, takže toto oneskorené doručenie narušilo výsady Parlamentu.
- 28 Napokon Komisia spochybňuje relevantnosť doplňujúcich pripomienok Rady týkajúcich sa praxe vypracovávaní stanovísk Spoločenstva a pripomína, že podľa judikatúry samotná prax Rady nemôže byť výnimkou z pravidiel stanovených Zmluvou (rozsudok z 23. februára 1988, Spojené kráľovstvo/Rada, 68/86, Zb. s. 855, bod 24).
- 29 Rada hlavne tvrdí, že v predmetnej veci nebola povinná citovať právny základ napadnutého rozhodnutia, pretože rozhodnutie uvedené ako posledné je rozhodnutím *sui generis*, označeným v nemeckom jazyku výrazom „Beschluss“, prijatým Radou v rámci vonkajších vzťahov Spoločenstva podľa článku 300 ods. 2 druhého pododseku ES. Toto rozhodnutie treba odlišovať od rozhodnutia označeného nemeckým výrazom „Entscheidung“ uvedeného v článkoch 249 ES a 253 ES.
- 30 Rada uvádza, že keďže má napadnuté rozhodnutie vplyv len na vzťahy medzi Spoločenstvom a členskými štátmi a na vzťahy medzi inštitúciami, a teda nemá nijaký vplyv na zákonné práva a povinnosti tretích osôb, ako sú fyzické osoby alebo spoločnosti, povinnosť uviesť odôvodnenie nemá *ratio legis*, lebo uvedené rozhodnutie

je určené len stranám, ktoré sa zúčastnili na jeho prijatí. Tak ako Súdny dvor rozhodol v už citovanom rozsudku AETR, ktorý sa týkal „rokovaní vedených Radou“ na účely uzavretia medzinárodnej dohody, je napadnuté rozhodnutie „Beschluss“, a preto nie je uvedené v taxatívnom zozname aktov, na ktoré sa vzťahuje povinnosť odôvodnenia.

- 31 Subsidiárne Rada s odkazom na rozsudok zo 14. decembra 2004, *Swedish Match* (C-210/03, Zb. s. I-11893, bod 44), tvrdí, že neuvedenie právneho základu v určitom akte predstavuje len čisto formálnu vadu. Neuvedenie tohoto odkazu v napadnutom rozhodnutí totiž nemá nijaký vplyv na postup uplatniteľný v súvislosti s prijatím tohto rozhodnutia, pretože v predmetnej veci bol postup stanovený v článku 300 ods. 2 druhom pododseku dodržaný. Rada v tomto ohľade spresňuje, že toto ustanovenie vyžaduje len informovanie Parlamentu o predmetnom rozhodnutí, avšak nestanovuje žiadnu lehotu a Rade neukladá povinnosť podrobiť toto rozhodnutie preskúmaniu Parlamentom.
- 32 Pokiaľ ide o dvojitý hmotnoprávny základ navrhovaný Komisiou, Rada tvrdí, že vzhľadom na to, že nariadenie č. 338/97 bolo prijaté len na základe článku 130 S Zmluvy, nebolo v Rade možné dosiahnuť kvalifikovanú väčšinu, ktorá by umožňovala prijať tento navrhovaný právny základ.
- 33 Podľa Rady bolo potrebné prijať postoj Spoločenstva v súlade s postupmi stanovenými Zmluvou pred začiatkom štrnástej schôdze konferencie zmluvných strán CITES. Neuvedenie právneho základu napadnutého rozhodnutia vôbec neovplyvnilo postup, ktorý viedol k prijatiu tohoto rozhodnutia, záväznú povahu tohoto rozhodnutia, samotné rokovania, ktoré prebehli na uvedenej konferencii, ani úlohu, ktorú zohrávala Komisia a členské štáty na týchto rokovaniach. Rada spresňuje, že úloha Komisie na týchto rokovaniach bola určená — a obmedzená — skutočnosťou, že Spoločenstvo nie je zmluvnou stranou CITES, a nie neuvedením právneho základu napadnutého rozhodnutia.

34 Rada zdôrazňuje, že neuvedenie právneho základu v napadnutom rozhodnutí neovplyvnilo ani prijatie príslušného vnútorného aktu Spoločenstva, pretože článok 19 nariadenia č. 338/97 stanovuje, že na prijatie najmä zmien príloh tohto nariadenia v nadväznosti na rozhodnutia Konferencie zmluvných strán a rozhodnutí Stáleho výboru CITES sa vzťahujú postupy komitológie.

35 Rada ďalej uvádza, že prax v oblasti zaujímania stanovísk Spoločenstva je dosť rôznorodá a táto rôznorodosť pretrváva aj po nadobudnutí účinnosti Zmluvy z Nice. Existujú jednak rozhodnutia Rady, ktoré uvádzajú buď len hmotnoprávny základ, alebo len článok 300 ods. 2 druhý pododsek ES. Okrem toho nie je neobvyklé, že stanoviská Spoločenstva sú vypracovávané tak, že Rada priamo schváli text, ku ktorému má byť zaujaté stanovisko, bez toho, aby bolo toto schválenie spojené s rozhodnutím *sui generis*. V prípadoch uvedených ako posledné Rada vždy rozhodovala na návrh Komisie, pričom zohľadnila formu, ktorú Komisia navrhla.

36 Spojené kráľovstvo podporuje v plnom rozsahu argumentáciu Rady a dodáva, že článok 300 ods. 2 druhý pododsek ES neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by viedlo k nahradeniu aktov *sui generis* v dotknutej oblasti rozhodnutiami uvedenými v článku 249 ES. Okrem toho skutočnosť, že sa Komisia zúčastnila na postupe, ktorý viedol k prijatiu napadnutého rozhodnutia, a na rokovaníach týkajúcich sa CITES, poskytla tejto inštitúcii všetky právne záruky, ktoré má článok 253 ES za cieľ zaistiť vo vzťahu k tretím osobám. Akty *sui generis* poskytujú Spoločenstvu nevyhnutnú pružnosť, pokiaľ ide o ich účinnú účasť v orgánoch vytvorených medzinárodnými dohodami, a bolo by v rozpore so záujmami Spoločenstva uložiť Rade povinnosť, aby spresnila právny základ každého takého rozhodnutia, ako je dotknuté v predmetnej veci.

Posúdenie Súdnyim dvorom

- 37 Na úvod treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry povinnosť uviesť odôvodnenie vyjadrená v článku 253 ES vyžaduje, aby všetky dotknuté právne akty obsahovali uvedenie dôvodov, ktoré viedli príslušnú inštitúciu k ich vydaniu tak, aby mohol Súdny dvor vykonávať svoje preskúmanie a aby členské štáty a dotknuté tretie osoby boli oboznámené s podmienkami, za ktorých inštitúcie Spoločenstva uplatnili Zmluvu (pozri v tomto zmysle najmä rozsudok zo 17. mája 1994, Francúzsko/Komisia, C-41/93, Zb. s. I-1829, bod 34).
- 38 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že povinnosť označiť právny základ aktu vychádza z povinnosti odôvodnenia (pozri najmä rozsudky Komisia/Rada, už citovaný, bod 9, a z 20. septembra 1988, Španielsko/Rada, 203/86, Zb. s. 4563, body 36 až 38).
- 39 Súdny dvor tiež rozhodol, že požiadavka právnej istoty vyžaduje, aby záväzná povaha akéhokoľvek aktu, ktorý smeruje k vytvoreniu právnych účinkov, bola odvodená z ustanovenia práva Spoločenstva, ktoré stanovuje právnu formu aktu a ktoré v ňom musí byť výslovne uvedené ako právny základ (rozsudok zo 16. júna 1993, Francúzsko/Komisia, C-325/91, Zb. s. I-3283, bod 26).
- 40 Práve s ohľadom na tieto úvahy treba určiť, či napadnuté rozhodnutie mohlo byť platne prijaté bez toho, aby bol uvedený jeho právny základ. Na tento účel treba preskúmať, či sa na toto rozhodnutie vzťahuje povinnosť odôvodnenia a či musí z tohto dôvodu uvádzať právny základ.
- 41 Účastníci konania uvádzajú na podporu svojich téz predovšetkým tvrdenia terminologickej povahy, opierajúc sa pritom o rôzne jazykové verzie článku 300 ods. 2 ES. Komisia tvrdí, že napadnuté rozhodnutie je rozhodnutím v zmysle

článku 249 ES označeným v nemeckom jazyku výrazom „Entscheidung“, a preto má byť odôvodnené. Naopak Rada, podporovaná Spojeným kráľovstvom, sa domnieva, že ide o rozhodnutie *sui generis* označené v nemeckom jazyku výrazom „Beschluss“, ktorého sa článok 253 ES netýka.

42 V tejto súvislosti treba uviesť, že kvalifikácia napadnutého rozhodnutia ako rozhodnutia v zmysle článku 249 ES alebo ako rozhodnutia *sui generis* nie je v predmetnej veci kľúčová, aby mohlo byť rozhodnuté, či sa na ňu vzťahuje povinnosť odôvodnenia. Túto povinnosť, ktorá je odôvodnená najmä súdnym preskúmaním, ktoré má byť umožnené Súdnemu dvoru vykonať, treba uplatňovať na všetky akty, ktoré môžu byť predmetom žaloby o neplatnosť. Podľa ustálenej judikatúry sú napadnuteľnými aktmi v zmysle článku 230 ES všetky opatrenia prijímané inštitúciami bez ohľadu na ich formu, ktoré majú vyvolávať záväzné právne účinky (pozri najmä rozsudky AETR, už citovaný, bod 42, z 11. novembra 1981, IBM/Komisia, 60/81, Zb. s. 2639, bod 9, a zo 17. júla 2008, Athinaïki Techniki/Komisia, C-521/06 P, Zb. s. I-5829, bod 42). Z toho vyplýva, že v zásade akýkoľvek akt vyvolávajúci právne účinky podlieha povinnosti odôvodnenia.

43 V predmetnej veci napadnuté rozhodnutie podľa svojho článku 1 stanovuje stanovisko Spoločenstva, pokiaľ ide o oblasti patriace do jeho právomoci, ktoré vyjadria členské štáty konajúce spoločne v záujme Spoločenstva na štrnástej schôdzi konferencie zmluvných strán CITES.

44 Napadnuté rozhodnutie je teda akt vyvolávajúci záväzné právne účinky v rozsahu, v akom stanovuje stanovisko Spoločenstva v rámci uvedenej štrnástej schôdze, a ktorý má záväznú povahu jednak pre Radu a Komisiu, jednak pre členské štáty v rozsahu, v akom im ukladá hájiť uvedené stanovisko.

45 Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie má byť odôvodnené a z tohto dôvodu má uvádzať právny základ, na ktorom je založené, najmä aby mohol Súdny dvor vykonávať súdne preskúmanie.

- ⁴⁶ Uvedenie právneho základu je nevyhnutné tiež s ohľadom na zásadu zverených právomocí zakotvenú v článku 5 prvom odseku ES, podľa ktorého Spoločenstvo koná v medziach právomocí vymedzených touto zmluvou a cieľov, ktoré sú v nej zakotvené, čo platí tak pre vnútorné, ako aj medzinárodné akty Spoločenstva (pozri stanovisko 2/94 z 28. marca 1996, Zb. s. I-1759, bod 24).
- ⁴⁷ V tejto súvislosti treba uviesť, že Súdny dvor už rozhodol, že voľba náležitého právneho základu má ústavný význam, lebo vzhľadom na to, že Spoločenstvo má len zverené právomoci, musí napojiť napadnuté rozhodnutie na ustanovenie Zmluvy, ktoré Spoločenstvo oprávňuje, aby takýto akt schválilo (pozri v tomto zmysle už citované stanovisko 2/00, bod 5).
- ⁴⁸ Uvedenie právneho základu má tiež osobitný význam, pokiaľ ide o zachovanie práv inštitúcií Spoločenstva, ktorých sa týka postup prijatia aktu. V predmetnej veci tak môže takéto uvedenie ovplyvniť právomoci Parlamentu vzhľadom na to, že články 133 ES, 175 ES a článok 300 ods. 2 ES mu nepriznávajú rovnaký stupeň účasti na prijatí aktu. Uvedenie právneho základu je tiež nevyhnutné na určenie spôsobu hlasovania v Rade. V tomto ohľade pritom článok 300 ods. 2 prvý pododsek ES stanovuje, že Rada rozhoduje kvalifikovanou väčšinou, pokiaľ sa dohoda netýka oblasti, v ktorej sa na prijatie vnútorných predpisov vyžaduje jednomyselnosť, alebo ak ide o dohody uvedené v článku 310 ES.
- ⁴⁹ Okrem toho uvedenie právneho základu určuje rozdelenie právomocí medzi Spoločenstvo a členské štáty. V predmetnej veci totiž uplatnenie samotného článku 175 ES alebo článku 133 ES nemá rovnaký dosah na rozdelenie právomocí medzi Spoločenstvo a členské štáty ako prípadné použitie týchto dvoch ustanovení vo vzájomnom spojení, lebo článok 133 ES priznáva Spoločenstvu výlučnú právomoc, zatiaľ čo článok 175 ES stanovuje rozdelenie právomocí medzi Spoločenstvo a členské

štáty. Neuvedenie právneho základu teda môže viesť k nejasnostiam, pokiaľ ide o povahu právomoci Spoločenstva, a môže Spoločenstvo oslabiť pri obhajovaní svojho postoja na medzinárodných rokovaníach.

50 Konštatovanie, že napadnuté rozhodnutie malo uvádzať právny základ, na ktorom je založené, nemožno spochybníť tvrdeniami, na ktoré sa odvoláva Rada a Spojené kráľovstvo.

51 Po prvé, pokiaľ ide o tvrdenie Rady vychádzajúce z už citovaného rozsudku AETR, treba poukázať na to, že napadnuté rozhodnutie a rozhodnutie, ktorého sa týkal tento rozsudok, neboli prijaté v porovnateľných situáciách. Rozhodnutie uvedené ako posledné sa totiž týkalo vhodných spôsobov spolupráce s cieľom čo najúčinnnejšie zaistiť obranu záujmov Spoločenstva v rámci rokovaní a uzavretia Európskej dohody o práci posádok vozidiel v medzinárodnej cestnej doprave v momente, keď vykonanie nového rozdelenia právomocí v rámci Spoločenstva mohlo ohroziť úspešný výsledok rokovaní. Šlo teda o akt prijatý za okolností týkajúcich sa tejto veci, v ktorej bol vyhlásený už citovaný rozsudok AETR. Nič také sa v predmetnej veci neobjavuje, pretože Rada prijala rozhodnutie v súlade s článkom 300 ods. 2 druhým pododsekom ES.

52 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie Spojeného kráľovstva, že nadmerný formalizmus bráni účinnej účasti Spoločenstva v orgánoch vytvorených medzinárodnými dohodami, treba jednak poznamenať, že hoci potreba možnosti pružného konania v rámci medzinárodných rokovaní môže mať určitú dôležitosť, nič to nemení na tom, že Spoločenstvo má iba zverené právomoci a môže konať len v ich medziach. Ďalej podľa ustálenej judikatúry musí byť požiadavka odôvodnenia hodnotená vzhľadom na povahu príslušného aktu a jeho kontext (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. decembra 2008, *Régie Networks*, C-333/07, Zb. s. I-10807, bod 63 a citovanú judikatúru). V dôsledku toho môže viac či menej podrobné odôvodnenie tohto aktu v závislosti od prípadu reagovať na prípadné ťažkosti, ktoré sa objavili na medzinárodných rokovaníach, avšak uvedenie právneho základu tohto aktu nemá predstavovať nadmerné úsilie pri odôvodnení. Uvedenie právneho základu teda treba v zásade

považovať za minimálny údaj umožňujúci splniť požiadavku odôvodnenia, keďže Spoločenstvo musí prijať akt napojiť na ustanovenie Zmluvy, ktoré ho k prijatiu oprávňuje.

53 Po tretie tvrdenie vychádzajúce z časovej tiesne, na ktoré sa Spojené kráľovstvo tiež odvoláva, nemožno prijať. Keďže Spoločenstvo má len zverené právomoci, musí byť článok Zmluvy, ktorý mu zveruje jeho príslušnú právomoc, určený predtým, než Spoločenstvo koná. Okrem toho, aby bola splnená povinnosť odôvodnenia, nie je dostatočné, na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, ani to, že by bol právny základ uvedený neskôr v akte, ktorý vykonáva na úrovni Spoločenstva zmeny CITES, pretože odôvodnenie aktu musí byť uvedené v tomto akte (pozri rozsudok zo 16. novembra 2000, *Sarrió/Komisia*, C-291/98 P, Zb. s. I-9991, body 73 a 75, a z 21. januára 2003, *Komisia/Parlament a Rada*, C-378/00, Zb. s. I-937, bod 66).

54 Napokon nemožno prijať ani tvrdenie uvedené Radou, podľa ktorého v minulosti podobné rozhodnutia neuvádzali právny základ, na ktorom boli založené. V tejto súvislosti stačí pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry samotná prax Rady nemôže byť výnimkou z pravidiel stanovených Zmluvou ES, a preto ani nemôže vytvoriť precedens zaväzujúci inštitúciu Spoločenstva, pokiaľ ide o správny právny základ (rozsudky *Spojené kráľovstvo/Rada*, už citovaný, bod 24, a z 26. marca 1996, *Parlament/Rada*, C-271/94, Zb. s. I-1689, bod 24).

55 Z uvedených úvah vyplýva, že napadnuté rozhodnutie by malo uvádzať aspoň právny základ, na ktorom je založené, aby tak splnilo povinnosť odôvodnenia.

56 Treba však pripomenúť, že opomenutie odkazu na konkrétne ustanovenie nemusí predstavovať podstatnú vadu, ak právny základ aktu môže byť určený na základe iných skutočností. Takýto výslovný odkaz je nevyhnutný len vtedy, ak sú v prípade jeho neexistencie dotknuté osoby a súd Spoločenstva ponechané v neistote, pokiaľ ide o konkrétny právny základ (pozri rozsudok *Komisia/Rada*, už citovaný, bod 9).

57 V predmetnej veci nemožno určiť právny základ prostredníctvom žiadneho zo znakov napadnutého rozhodnutia. Toto rozhodnutie len odkazuje na návrh rozhodnutia Rady, ktorý predložila Komisii. Bod 1 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia uvádza, že CITES je v Spoločenstve vykonaný nariadením č. 338/97. Body 2 až 4 tohto odôvodnenia len uvádzajú, že určité rozhodnutia konferencie zmluvných strán CITES môžu mať vo väčšine prípadov dosah na dotknutú právnu úpravu Spoločenstva, že Spoločenstvo ešte nie je zmluvnou stranou CITES a že v prípade stanovenia pravidiel Spoločenstva s cieľom uskutočniť ciele Zmluvy teda členské štáty nie sú mimo rámca inštitúcií Spoločenstva oprávnené prevziať záväzky, ktoré by mohli ovplyvniť tieto pravidlá alebo by mohli zmeniť ich dosah.

58 Z vyjadrení predložených Súdnemu dvoru vyplýva, že výber príslušného právneho základu vyvolal v Rade spor. Rovnako Komisia v tejto súvislosti uviedla, bez toho, aby jej niekto v tomto bode odporoval, že niektoré členské štáty vyjadrili výhrady voči dvojitému hmotnoprávnemu základu navrhnutému Komisiou, viaceré z nich navrhovali ponechať len článok 175 ES, zatiaľ čo iné členské štáty vyjadrili nesúhlas s procesnoprávnym základom spočívajúcim v článku 300 ods. 2 druhom pododseku ES.

59 Okrem toho Rada uvádza, že keď prijímala napadnuté rozhodnutie, konala v súlade s postupom stanoveným v článku 300 ods. 2 druhom pododseku ES, ale domnievala sa, že nie je nevyhnutné uvádzať procesnoprávny základ. Spresňuje, že sa nebolo možné dohodnúť, pokiaľ ide o hmotnoprávny základ navrhnutý Komisiou.

60 Z toho vyplýva, že právny základ napadnutého rozhodnutia nemožno jasne odvodiť a že neuvedenie právneho základu sa vysvetľuje nezhodami v rámci Rady, aspoň pokiaľ ide o hmotnoprávny základ.

- 61 Za týchto podmienok, v rozpore s tým, čo tvrdí Rada a Spojené kráľovstvo, neuvedenie žiadneho právneho základu v napadnutom rozhodnutí nemožno považovať za čisto formálnu vadu.
- 62 Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie sa zrušuje z dôvodu neuvedenia právneho základu, na ktorom je založené.

O návrhu na zachovanie účinkov napadnutého rozhodnutia

- 63 Rada podporovaná v tomto ohľade Spojeným kráľovstvom navrhla, aby Súdny dvor v prípade zrušenia napadnutého rozhodnutia zachoval jeho účinky. Komisia nevyjadrila nesúhlas s týmto návrhom.
- 64 Podľa znenia článku 231 druhého odseku ES Súdny dvor môže pri vyhlásení nariadenia za neplatné uviesť, ak to považuje za potrebné, ktoré účinky nariadenia vyhláseného za neplatné sa považujú za zachované. Takéto ustanovenie sa môže analogicky uplatňovať rovnako pri rozhodnutí, ak existujú závažné dôvody právnej istoty, porovnateľné s dôvodmi, ktoré vznikajú v prípade zrušenia niektorých nariadení, odôvodňujúce, aby Súdny dvor vykonával právomoc, ktorú mu v tomto kontexte udeľuje článok 231 druhý odsek ES (rozsudok zo 6. novembra 2008, Parlament/Rada, C-155/07, Zb. s. I-8103, bod 87 a citovaná judikatúra).
- 65 Treba uviesť, že napadnuté rozhodnutie sa týkalo stanoviska, ktoré sa má zaujať v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o určité návrhy predložené na štrnástej schôdzi konferencie zmluvných strán CITES, ktorá sa konala v Haagu 3. až 15. júna 2007. V tejto súvislosti je nesporné, že toto stanovisko Spoločenstva už členské štáty v súlade s napadnutým rozhodnutím zaujali.

- ⁶⁶ Za týchto podmienok treba z dôvodu právnej istoty zachovať účinky rozhodnutia, ktoré sa týmto rozsudkom zrušuje.

O trovách

- ⁶⁷ Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla zaviazat Radu na náhradu trov konania a Rada nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat ju na náhradu trov konania. Na základe článku 4 prvého odseku toho istého článku znáša Spojené kráľovstvo, vedľajší účastník tohto konania, svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol a vyhlásil:

- 1. Rozhodnutie Rady Európskej únie z 24. mája 2007 o stanovisku, ktoré sa má zaujať v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o určité návrhy predložené na štrnástej schôdzi konferencie zmluvných strán Dohovoru o medzinárodnom obchode s ohrozenými druhmi voľne žijúcich živočíchov a rastlín (CITES), organizovanej v Haagu (Holandsko) 3. až 15. júna 2007, sa zrušuje.**

- 2. Účinky zrušeného rozhodnutia ostávajú zachované.**

- 3. Rada Európskej únie je povinná nahradiť trovy konania.**
- 4. Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy